

Дълго мълчание.

Недѣля. Заболя ме сърцето за този момъкъ.

Райна. И азъ го съжалявамъ. Но отъ милостъ къмъ него да откажа на Чавдара — никога!

Недѣля. Тъй е... ама...

Райна. Ако съмъ дала поводъ — могатъ да ма винятъ. Пъкъ той безъ да пита.

Недѣля. Сърдцето не пита дъще. Не е криво момчето.

Райна. Та азъ крива ли съмъ! Харесвалъ ме! Че какво съмъ виновна азъ, че не него, а други съмъ харесала!

Недѣля. И ти си права... Ама и на него не му е леко.

Райна. (Като маха ржка). Ще му мине.

Мълчание.

(Чуватъ се тежки стъпки).

Райна. (Скача, познала стъпките). Чавдаръ! Дано не го е срещналъ.

Недѣля. Че и да го е срещналъ. Мома си — ще идватъ хората. (Влиза Чавдаръ запъхтянъ).

Чавдаръ. (Следъ като цѣлува ржка на Недѣля отива къмъ огнището).

Райна. Срещна ли Илия и майка му?

Чавдаръ. Не ме интересуватъ. Къде е татко ти?

Райна. Долу е въ подрума.

Чавдаръ. Трѣбва ми. Има нѣщо много бързо.

Недѣля. Седни, отдѣхни си, че тогазъ де... Колкото да е бързо...

Чавдаръ. Не, не! Кажете му!

(Райна трѣгва).

Недѣля. (Я спира). Чакай азъ ще ида.

Райна. Защо ма, мале?

Недѣля. Тъй му е реда. Азъ ще видя за баща ти, а ти си поприказвай съ Чавдаря. Тъй му е реда. Пъкъ и трѣбва да изнеса нѣщо изъ подрума